

Bài Làm Chứng về Sự Đoán Xét

Hương Hoài Điệp

*“ Các người đừng đoán xét ai, để mình khỏi bị đoán xét”
(Ma-thi-ơ 7:2)*

Tôi rất yêu âm nhạc, thường thực hiện PPS để thưởng thức và chia sẻ cùng bạn bè. Theo quan điểm của tôi, một PPS nhạc có giá trị như một đoạn phim ngắn, diễn tả tâm tình của tác giả qua giọng hát của ca sĩ và người hòa âm cùng những hình ảnh minh họa, tạo nên sự sống động cho người thưởng thức một nhạc phẩm hay. Sự kết hợp đó, là việc làm của những người yêu nghệ thuật. Một PPS kết hợp nhiều yếu tố, nội dung bản nhạc, âm hưởng, giọng ca sĩ, hình ảnh, v.v.. Tùy theo người nghe chọn cho mình một sở thích và chỉ có người đó biết mình thích yếu tố nào trong PPS mà thôi.

Tôi nhớ lúc tôi khoảng 12-13 tuổi, chiều chiều tôi thường nghe nhạc phẩm “Ai Về Sông Tương” của Nhạc sĩ Thông Đạt được phát sóng từ nhà hàng xóm. Tôi nghe văng vẳng, xa xa, không rõ lời lắm, nhưng tôi rất thích âm hưởng của bản nhạc đó và nhớ mãi về sau này. Cách nay 2 năm, tôi thực hiện trên youtube bản nhạc “Đà Lạt Xa Nhau” của nhạc sĩ Anh Bằng, ca sĩ Như Quỳnh hát rất hay. Tôi tìm được trên internet qua Google ảnh một cô gái mặc quần tây, áo sơ mi tay dài bỏ trong quần, đang nằm trên một bãi cỏ đầy lá vàng rơi. Dáng cô ta nằm rất đẹp, hợp với gương mặt xinh xắn của cô, mắt buồn vời vời đang hướng về nơi xa xăm. Bức ảnh này hợp với câu “*Bao lần nghe lá vàng rơi. Bao mùa thu chết tả tôi. Lẽ nào mắt nhau suốt đời*” tạo cảm xúc cho tôi qua giọng ca tha thiết của ca sĩ Như Quỳnh, hay làm sao! Tôi thích quá, vội lấy xuống liền, bỏ vào PPS “Đà Lạt Xa Nhau” của tôi và post lên youtube gửi đi cho bạn bè. Một ngày sau, tôi nhận được lời khen về PPS này. Nhờ tấm ảnh đó làm tăng giá trị của bản nhạc ĐLXN không ngờ.

Niềm vui chưa được ba ngày, tôi nhận được thư của Google yêu cầu tôi lấy tấm ảnh đó xuống vì có người khiếu nại. Tôi không làm theo, vì tấm ảnh đó quá đẹp! Nếu không có nó, PPS của tôi cũng bớt hay. Google gửi thư cho tôi lần thứ hai kèm theo chứng từ chứng minh ảnh đó có chủ và cảnh báo tôi, nếu không lấy xuống, tôi sẽ bị kiện ra tòa. Tôi nghĩ, tôi thực hiện PPS để giải trí, đâu có kinh doanh sinh lợi gì đâu mà kiện cáo, tôi làm lơ luôn. Tôi không ngờ, vài ngày sau luật sư của họ gọi điện thoại yêu cầu tôi lấy ảnh đó xuống, nếu không, hồ sơ của tôi sẽ chuyển qua tòa án. Tôi liền đi hỏi luật sư thì mới biết mình vi phạm luật (xử dụng ảnh của người khác khi chưa có sự đồng ý của họ, dù lấy ảnh trên internet). Tôi liền lấy ảnh đó xuống ngay. Vậy mà Google còn phạt tôi một thời gian dài, không cho tôi post PPS lên youtube. Họ mới cho tôi post lại đầu năm 2015.

Qua sự việc này, tôi rút kinh nghiệm, ở Mỹ là một rừng luật, nếu không rõ luật pháp, đúng như câu “Điếc Không Sợ Súng” hay “Chưa thấy quan tài, chưa đổ lệ” mà nhân gian thường dùng. Từ đó về sau, tất cả PPS của tôi chỉ xử dụng ảnh của Hương Hoài

Điệp (bút hiệu tên tôi dùng trong văn, thơ và nhạc) cho an toàn luật pháp. Dù tôi biết, không phải tấm ảnh nào trên internet đều bị kiện cáo, chỉ không may gặp chủ khó tánh thôi. Nhưng mỗi lần như vậy, tôi mất đi một PPS hay, dù có thực hiện lại tôi cũng mất cảm xúc buổi ban đầu.

Sau một thời gian thực hiện PPS như vậy, tôi nhận lời phê bình từ một người bạn rằng: “*Tôi có khuynh hướng thờ chủ nghĩa cá nhân, nên PPS nào cũng chỉ có ảnh của tôi*”. Tôi hơi buồn, nhưng không trách bạn vì họ không biết tai nạn nghề nghiệp của tôi khi dùng ảnh người khác trong PPS của mình. Tôi yên lặng, dâng trình sự việc này lên hỏi ý Chúa, người bạn phê bình tôi như vậy có đúng không? Chúa trả lời tôi qua những câu Kinh Thánh sau:

“Các người đừng đoán xét ai, để mình khỏi bị đoán xét”

(Ma-thi-ơ 7:2).

“Về phần tôi, hoặc bị anh em xử đoán, hoặc bị tòa án nào của loài người xử đoán, tôi cũng chẳng lấy làm quan hệ gì.”

(I Cô-rinh-tô 4:3).

“Chỉ có một Đấng lập ra luật pháp và một Đấng xét đoán, tức là Đấng cứu được và diệt được. Nhưng người là ai, mà dám xét đoán kẻ lân cận mình?”

(Gia-cơ 4:12).

Tôi cảm tạ Chúa qua những câu Kinh Thánh trên. Tôi biết Chúa an ủi và dạy dỗ tôi về sự đoán xét. Lời Chúa sâu nhiệm lắm! Làm sao tôi hiểu hết ý Chúa dạy dỗ tôi về điều này. Chúa là Đấng Toàn Tri, Chúa hiểu niềm trần trở của tôi thể nào? Chúa ban cho tôi sự bình an, Chúa để lại cho tôi sự bình an không như thế gian cho để lòng tôi không bối rối, sợ hãi.

Sáng hôm qua, Chúa cho tôi đọc thêm câu chuyện “Nồi Cơm của Khổng Tử” trên Facebook, tác phẩm của Tiến Sĩ Tâm Lý Huỳnh Văn Sơn (đính kèm link dưới đây). Qua câu chuyện này tôi hiểu rõ thêm điều Chúa dạy tôi “*Đừng nhìn thấy hiện tượng mà đánh giá bản chất một sự việc gì khi mình chưa biết rõ*”. Bởi vì sự hiểu biết của con người hữu hạn. Nên mình chớ xét đoán ai, để không bị Chúa xét đoán.

California, sept. 15, 2018

Hương Hoài Điệp

<https://www.facebook.com/TSTLHuynhVanSon/posts/câu-chuyện-về-nồi-cơm-của-khổng-tử-một-lần-khổng-tử-dẫn-học-trò-đi-du-thuyết-từ-1/524576327595430/>